

Люди мезоліту

Микола Руденко

Музейні експонати.
Їх скульпторові пальці
За черепом створили —
Така наука є.
Дивлюся — і не вірю:
Немов живі бувальці
З мандрівки повернулись
На стійбище своє.

Їм десять тисяч років.
Мисливці з Подніпров'я.

Вона і він...
А дивно:
Усе ще молоді...
Вона — тендітна вельми, —
Слабенького здоров'я.
Він також не кремезний,
Пружинистий в ході.

Мені здавило подих.
І хочеться сказати:
Погляньте, люди добрі!
Та це ж не хтось —
Це ми.
Неначе над Сулою
Ці двоє вийшли з хати
І у задумі звичній
Стоять під ворітьми.

Обличчя променяться
Тією добротою,
Котру пізнав я змалку
На батьківській землі...
Еге! Згадав нарешті:
За греблею отою
Є школа-семилітка.

Вони — учителі.

Зібравши босоногих,
Говорять тиходумно,
Щоб те, тисячолітнє,
В їх душі перелить...
А я себе питаю:
Чого ж мені так сумно?
Чому українське небо
Кривавиться й болить?